

Igazság és hazugság a mai politikában

A politika együtt említése a hazugsággal eleve elmarasztalja a politikát. Bár ez az elmarasztalás széleskörű egyetértéssel találkozik, mégis felvetődik a kérdés, jogos-e? Jogos, mert a politikában mindig a hazugság, s vele együtt a képmutatás tolakszik előtérbe, de jogtalan is, mert okként, a háttérben, mindig ott húzódik benne az igazság. S mert az ember gyarló, sokan elfogadják az elsőt, de mert az ember tisztességes, valójában a második felé vonzódik. A hazugság nagy előnye, hogy igaznak tűnő módon többféleképpen előadható. Akár egyszerűen az igazság elhallgatásával, de még hazugságként is beállítható kényszerűnek, sőt akár előnyösnek. A hazánkban és körülöttünk most zajló események kapcsán időszerű is emlékeznünk rá, hogy az iszlám és a zsidó tanításban, s a cigány közéletben eleve léteznek is a hazugság néha viccesnek beállított, de a gyakorlatban komolyan vett és céltudatosan alkalmazott formái. Emiatt, és hasonló okoknál fogva, a hazugságból majdnem mindig kikandikál a pártosság is. Az igazság lehet ugyan vélt igazság, de hihetően, elfogadhatóan előadni csak pártatlansággal és tárgyilagossággal lehet, ami néha még a híveinek is mellbevágó. Merthogy elszoktatnak bennünket az igazságtól, s csalárd módon rászédnek a hazugság elfogadására. Az igazság nem ismeri a „politikai korrektséget”, rugalmatlan, ellentmondást nem tűr. A hazugság viszont rugalmas, nemcsak a politikai korrektség, az sem zavarja, ha ellentmondanak neki. Hazugsággal könnyebb a siker látszatát kelteni, az igazság hosszas és áldozatos harca sokszor sikertelen. Idevágó szófordulattal, azt is mondhatjuk, a hazugság és a képmutatás diplomatikusabb, politikusabb, mint az igazság és a nyíltság. Az igazság képtelen a hazugság eljátszására, míg a hazugság és a képmutatás mintha felkészültebb lenne, s jobban fel lenne szerszámozva az igazság alakoskodó eljátszására. Hiszen már majdhogynem saját iparága is van, a Public Relations. Bár még nincs is elfogadott szabatos magyar fordítása, egyes egyetemeken már szolgálatkészen tanítják közkapcsolat néven, de PR-nek írják, és piárnak mondják, s teszik oly fesztelenül, mintha mindegyik ősi magyar kifejezés lenne. Pedig csak betelepült megtévesztő, mellőzendő idegenek.

A politika és az igazság nem mindig frontálisan áll tehát egymással szemben, de viszonyuk összebékíthetetlen. A sorozatosan kiderülő történelemhamisítások tanúsága szerint, ha politikáról esik szó, a közvélemény számára egyre inkább helyénvalónak tűnik a hazugságnak és a képmutatásnak a sűrűbb emlegetése. De kézenfekvő az oknyomozó indoklása is. Az emberi társadalom mára odáig „fejlődött”, hogy egy ország politikájának megkérdőjelezhető vonásai többnyire a szövetségi rendszerének ér-

telmetlen kierőszakolt követelményeivel magyarázhatóak, nem annyira, sőt egyre kevésbé a tulajdon érdekeivel, törekvéseivel. A kormányok e két összetevő sajátos elegyét iparkodnak nemzeti politikának beállítani és elfogadtatni a lakossággal, a szövetségeseikkel, s a világgal. Elvárják az egyveleg egészének elfogadását. S itt gyökerezik a feloldhatatlan ellentmondás. Ugyanis logikus, hogy mivel a kényszerű hazugság eleve alkotóelem, a másik elem már csak féligazság lehet. A féligazság pedig egész hazugság, tartja a mondás. Veszélyesebb, mint az egész hazugság, mert nehezebb leleplezni. Bár a gyakorlatban a belső arányok jelentős módosulásait tapasztalhatjuk, ami egyáltalán nem mellékes, a közvéleménynek ritkán sikerül elkülöníteni az igazság elemét, és csak azt elfogadni. A legtöbbször a politikusok sem könnyítik meg ezt, sőt sokszor már maguk sem képesek követni önmagukat. Segítségül kialakítottak egy szükségtelen iparágat, a szóvivőséget, amelynek feladata elmagyarázni, hogy a politikusok nem azt mondták, amit mondtak, és elsimítani az ellentmondásokat.

Lássuk be, évszázadok óta vergődünk a hírközlő eszközeinket hazugság-gépezetté ügyeskedő külső ellenfeleink, a belső bitangok és a kormányzatba befurakodó nemzetidegen állampolgáraink által szótt aktuálpolitikai, s ha burkoltan is, de mindig magyarelles hazugságok hálójában. Vegyük a leglényegesebb létkérdést, a magyar föld sorsát. Írják, mondják, mutatják, törvényileg védve van, külföldiek nem vásárolhatják meg. Igaz, mert törvények, rendelkezések tényleg védik, de hazug is, mert az EU többi 27 tagállamának állampolgárai vásárolhatnak és vásárolnak is magyar földet! A „külföldiek” alatt ugyanis hallgatólagosan csak a nem EU tagállamokat értik, ám ennek a közlését megkerülik, ami nem korrekt. A zsebszerződések elleni fellángolás is gyorsan kialudt. Félrevezető tájékoztatás az is, hogy a tucatnyi Girippenünkel mi védelmezzük egy balti és egy délszláv ország légterét. Ez nyilván a NATO által ránk szabott feladat, de titokban marad, hogy kitől védelmezzük őket, s nem is tűnik megvalósíthatónak. Ám a kivitelezhetetlensége ellenére háborús veszélybe sodorhat bennünket. Más jellegű, de megtévesztő magatartás, ha egy-egy véletlen orosz kapcsolat létrejötténél minden párt (ellenzéki és kormánypártok egyaránt) felszisszen, de a szembeötlő, nemegyszer arcátlan amerikai és izraeli beavatkozásról, sőt beépülésről egyetlen szót sem ejtenek, pedig ez képezi a valóságos, mi több, végzetessé válható veszélyt, nem az orosz! Az ilyesfajta célzatosan tájolt és foghíjas tájékoztatások, határosak a hazugsággal, félrevezetik a lakosságot, ami pedig – gondolná az ember – nem lehet célja az illetékeseknek, akikre szavazott.

Mivel politikai légüres tér nincs, mindez bizonyos mértékben valamennyi ország politikájára érvényes. A legnagyobb hatalmak sem folytathatnak kedvük szerinti politikát, bizonyos fokig nekik is alkalmazkodniuk kell másokhoz. Olyan kis országok esetében viszont, mint hazánk, döntő mértékben nem a saját érdekeink határozzák meg azt, amit magyar politikaként ismer a világ. Néhány napjainkban időszerűnek és egymással összefüggőnek minősülő kérdés kapcsán tekintsük át, hogyan alakult mindez az elmúlt negyedszázad politikai gyakorlatában, kezdve magával a rendszerváltással.

A rendszerváltás

A fenti értelemben véve jogos és jogtalan a rendszerváltás előtti, szocialistaként ismert politika bírálata is. Szűnni nem akaró átkozása, s az iránta ugyancsak szűnni nem akaró nosztalgia azonban egyaránt a jelenről tereli el a figyelmet. Politikailag mindkettő káros, és hiábavaló. Történelmietlen átkozni, vagy visszasírni az előző rendszert. A jelen megértéséhez és a jövőnknek a nemzeti érdekeink érvényesítését célzó tervezéséhez viszont nélkülözhetetlen az előítélet-mentes értékelése, megértése és megértetése. Jelenleg azonban a világot az emberiség tragédiája felé kormányzó háttérhatalom (az USA és Izrael fegyverét csörtető nemzetállam-ellenes globális fináncióke) rákényszeríti a kormányokat, hogy ezt kerüljék, hamis beállításokra, rágalmakra korlátozódjanak, akadályozzák, akár tiltsák is a múlt objektív értékelését, legyen szó akár az egykori nem sikertelen szociális piacgazdaságról, avagy a tervgazdaságról. Merthogy csak így érhető el, hogy a jelenlegi szövetségi és társadalmi rendszerünket se legyünk képesek tárgyilagosan megítélni, ne tudjunk a nemzeti érdekeinkkel és értékeinkkel összhangban cselekedni és tervezni, s ily módon önmagunk kérdőjelezzük meg a saját jövőnket. Akármennyire is szív-fájdító, el kell ismernünk, hogy a Kádár-rendszernek is világpolitikai összefüggések, és nem magyar akarat miatt kellett megszületnie, és vérben születnie. Talán még azt is mondhatjuk, hogy a születéséhez a magyaroknak volt a legkevesebb köze. Ám ha nem születik meg, nem kizárható a még fájdalmasabb megoldás. Akár a magyarellenos politikát folytató Rákosiék, a magyarok ellen bosszút forraló pétergáborok visszatérése sem, akik ugrásra készen álltak, s a szovjet vezetésben is akadtak támogatóik. A Kádár-rendszer azonban rövid átmenetet követően, ha nem is eszményien, de hatékonyabban védte és érvényesítette a nemzeti érdekeinket, s érezhetőbb szociális érzékenységet tanúsított, mint a rendszerváltás utáni bármelyik kormányunk! E megállapítás sem a múlt rendszer dicsérete, hanem a jelenlegi bírálata. Kevesebbet beszélt a magyar érdekekről, a keményen dolgozó kisemberekről, ám többet tett értük. Világhírű ipart és mezőgazdaságot teremtett, de politikája nem kellően, hanem a szűk lehetőségek függvényében illeszkedhetett a történelmi folyamatoságunkhoz az akkori szövetségi rendszeren belül és kívül egyaránt. Belül az Aczél-féle TTT és bérenc környezete szellemi garázdálkodásának eltűrésével tiltott mindent, ami szerintük „magyarkodás” volt, még március 15 ünneplését is alig tűrte. A nemzeti trikolornak mindig a vörös lobogóval együtt kellett szerepelnie, ahogy most meg az EU zászlójával. Számos vonatkozásban, pl. Trianon, nyugati kapcsolatok, néhány politikai, ideológiai, kulturális kérdésben a szövetségi rendszer az internacionalizmus jegyében hallgatásra, vagy kényszerű igenlésre kötelezte. E meglehetősen szűkre szabott kereteken belül kényszerült védelmezni a nemzeti érdekeket és igyekezett megtartani az országot magyarnak. Egyes szövetségeseink még ezt is úgy fogalmazták meg, hogy „kilógott a sorból”, s „a legvidá-

mabb barakknak” neveztek bennünket. Mindennek eredményeként azonban a világpolitikában ekkor kezdtek „magyar útról” beszélni. Hazánk komoly nemzetközi elismerést szerzett, a nyugati vezetők egymásnak adták a kilincset Budapesten.

E sajátos magyar útkeresésnek a folytatódását jelző „sorból kilógásnak” szerencsénkre az utóbbi években is vannak tagadhatatlan és helybenhagyóan értékelendő jelei. Éppen ennek okán ismét kezdünk a szövetségi bírálatok célpontjává válni, ezúttal a globalizmus jegyében, s érezzük velünk, kilógni sem ajánlatos, kilépni meg nem is lehet. A szabadságig terjedő szabadság tágabbnak tűnik ugyan, ám a gondolkodó magyarok szemében a jelenlegi szövetségi rendszer és társadalmi rendszer a nemzeti érdekek és értékek érvényesítésében nem eredményesebb, szociálisan sem érzékenyebb. S ez ismét csak nem magyar szándék következménye, mert akkor is akaratkorlátozott kényszerszövetségesek voltunk, s most is azok vagyunk. A rendszerváltás óta eltelt negyedszázad „eredményeit”, azaz kudarcait (nemzeti vagyonunk világháborús kárral felérő szétlopása, iparunk megsemmisítése, mezőgazdaságunk szétverése, külföldi és nemzetidegen érdekek fullasztó és pusztító uralma, országunk magyar jellegének, szellemiségének, történelmi emlékeinek sorvadása) áttekintve, az új rendszer tagadhatatlanul eredménytelenebb. Ezt a politikusoknak is látniuk kell, de mélyen hallgatnak róla. Sőt, hiába jósolgatják, a nagyobb eredményesség a továbbiakban is elérhetetlen marad. Ezúttal is annak okán, hogy kényszerűen összefügg a nemzeti jelleget elnyomó társadalmi és szövetségi rendszerrel, az egyre nyíltabb gazdasági, pénzügyi, politikai diktatúrát gyakorló, a globális és a hazai háttérhatalmat szolgáló EU-val és a NATO-val.

Nyugat annak idején az „eszmék és emberek szabad áramlását” követelte a volt szocialista országoktól, amit ő maga akkor is most is ellenőrzés alatt tart, s tiltja a nemkívánatosakat, legyen szó akár eszmékről, akár emberekről. Nos, nálunk mindkét áramlás végbement. Áramlanak az eszmék, főleg a fellazító téveszmék, szabadoság uralkodik. Az álbaldali és neoliberális hírközlő eszközök még a miniszterelnök meggyilkolását is „tematizálták” kétszer is. Tavaly decemberben pedig a Gyurcsány-féle DK szervezésében, Charles Gáti, André Goodfriend, Paul Lendvai, Göncz Kinga, Eörsi Mátyás és más antimagyarok a puccsal történő eltávolításáról egyeztettek. Itt Budapesten, egy Dohány utcai hotelben. Áramlanak az emberek is. Félmilliónyi magyar, elsősorban fiatal kiművelt emberfő hagyta el az országot. Két fő oka volt: a céltudatos nyugati agyelszívás és a tudatos, vagy téves bérpolitika. A kormány zokszó nélkül milliárdokat költ a rég túlszaporodott zsidó emlékhelyek növelésére, miközben hagyja porladni a magyarokat. Akkora összegekről van szó, hogy rendezni lehetett volna belőlük az egészségügy helyzetét, s itthon tartani a fiatal orvosokat! Főleg tehetetlenség uralkodik az ellenkező irányú folyamatokkal, a zsidó, kínai, iraki és más „törvényes”, de – ahogy egy miniszter mondta – „a nyilvánosság mellőzésével” megvalósított betelepüléssel és az illegális ázsiai-afrikai bevándorlással szemben is. Szemtanúi és egyben szenvedő alanyai vagyunk tehát az eszmék és emberek szabad áramlásának. De ki merné állítani, hogy mindezzel nekünk jobb lett? Sőt mindezt most tetézi,

hogy a legfontosabb követeléssé a tőke szabad áramlásának biztosítása lépett elő – azaz a kizsákmányolás fokozása – aminek a globális biztosítását a CETA (Kanada-Európai Unió Átfogó Gazdasági és Kereskedelmi Egyezmény) és a TTIP (Transzatlanti Kereskedelmi és Befektetési Egyezmény az EU és az USA között) tető alá hozásával akarják elérni.

Lehet, hogy a rendszerváltás sokak számára nemzedéki élmény volt, legalábbis átmenetileg, de a nemzet számára nem bizonyult annak. Egyes, inkább felszíni és másodlagos vonatkozásokban előrelépés, másokban, gazdasági, pénzügyi, szociális vonatkozásokban visszalépés. Ebben az értelemben igaza is volt a miniszterelnöknek, mikor már a 2014-es tusnádfürdői beszédében ajánlotta, hogy „a jövőbe vezető utak kijelöléséről szóló viták kapcsán a rendszerváltást csak mint tapasztalatot, de többé ne mint referenciapontot használjuk.”

Bár a politikusoknak is a tetteik beszélnek a legszebben, nagy hordereje van a szavaiknak is. Messze is áll tőlem, hogy mesterkélten belemagyarázzak bármit is a miniszterelnök idézett kijelentésébe, de úgy értelmezem, mert csak úgy tartom logikusnak, ha arra utal, hogy a valódi hasonlítási alapot valamely történelmi időszakunk képezi, s annak eredményeit kell meghaladnunk. A termékeny eszmecserét elősegítette volna annak kifejtése, hogy történelmünk melyik szakaszát tekintjük referenciapontnak. De a gondolkodás elindításához a lényeg nem is ez, hanem hogy volt politikai, szellemi bátorsága ennek az igazságnak a kimondására is. S a kormánynak ezt érvényre is kell juttatnia, erős kézzel kell érvényesíteni a nemzeti érdekeket, sokkal nagyobb szociális érzékenységet kell tanúsítania, hogy minden tekintetben magasabb színvonalat érjünk el. Ehhez a fülkeforradalom után ilyen értelmű magyarosító forradalmat kell megvalósítania politikai és gazdasági-pénzügyi szuverenitásunk védelmében, a hírközlésben, a pénzügyintézetekben, a közvélemény tájékoztatásában és mozgósításában. Sajnos, ennek most kifejezetten rosszabbodnak a nemzetközi feltételei, s mintha elegendő belső politikai akarat sem lenne rá. Mégis, a hazugsággal, azaz a mindent kifogásoló az ország haladását akadályozó álbaldali és neoliberais ellenzékkel szemben az igazságot, a kormány ebbe az irányba mutató törekvéseit kell támogatnunk.

Háttérhatalom és ellenzék

A politikát meghatározó okok között a szövetségi és a társadalmi rendszer alapvető, de mellettük lehetnek egyéb, adott esetben nem kevésbé fontosak is. Országunk esetében ilyen nem kevésbé fontos, sőt talán még fontosabb ok, hogy az ország vezetésében az elmúlt évszázadokban méltatlan állampolgáraink és a nemzetidegen érdekek képviselőinek összeesküvő szövetsége mindig közvetlen, vagy közvetett vezető szerephez jutott, avagy döntési helyzetbe manőverezte magát. 1848-ban mi magyarok szólunk a világhoz, de az erőviszonyok miatt veszítettünk. 1867-re azonban másodhegedűként stabilizálódtunk, némi felvirágzás is bekövetkezett. 1919-ben már a nemzetidegenek szólak helyettünk, s

idegen hatalmakkal összejátszva, ugyanők a történelmileg legsúlyosabb árat fizettették velünk a saját ballépéseikért. Mégis ismét következett egy stabilabb időszak, de már közeledett a második világháború. Ugyancsak ők akadályozták meg, hogy Magyarország 1944-ben kilépjen a háborúból, s ne váljon miattuk „utolsó csatlóssá”, amit nem mások, mint éppen ők bírálják hevesen, s használnak ki gyalázatosan a mai napig előnyök szerzésére. A párizsi békeszerződés kidolgozásakor, Trianont megerősítve, sőt súlyosbítva, a nagyhatalmakkal összekacsintva, ismét a nemzetgyilkosok oldalára álltak. 1956-ban az egész világon végigzúgott a hangunk, de a két superhatalom újfent a nemzetidegenek által kierőszakolt megalkuvó megállapodása alapján leverhettek bennünket, s megszállt ország maradtunk. 1989/1990-ben újból szólásra emelkedtünk, történelmi pillanat volt, megszabadultunk a megszállástól, s a nép nagy reményekkel tért rá a magyarnak vélt útra. Csakhogy a háttérben ugyanazon nemzetgyilkos hatalmakkal ismét az összeesküvő nemzetidegenek és a belső bitangok kaparintották a kezükbe az irányítást és a kulcspozíciókat. Ezért állítják sokan, hogy nem volt rendszerváltás.

A politikában a természetes magyar őszinteség és jóindulat, az igazság sorozatosan vereséget szenvedett a szembenállók természetes gátlástalanságával, hazugságával, képmutatásával és hazafiatlanságával szemben. Ezért állt elő és marad fenn folyamatosan az a helyzet, hogy az igazságtalanul kierőszakolt jobb anyagi helyzetbe került, s gátlástalanul összetartó nem magyar érzületű családok és gyermekeik folyamatosan behozhatatlan előnnyel rendelkeznek, ami a magyar megmaradást fenyegető veszély. Kertelhetnek, mellébeszélhetnek, vádaskodhatnak nacionalizmussal, antiszemitizmussal, de ez tagadhatatlan tény. A szemiták éppen e tény védelmében tették büntetőjogi kategóriává az antiszemitizmust, mármint mindazt, amit ők annak nyilvánítanak. Most mindezek következményeivel számolnunk, de inkább végre leszámolnunk kell, ha magyarként meg akarunk maradni. Egyre romló helyzetünkben, talán ennek történelmi szükségszerűséget érzelve, a miniszterelnök kimondta, amit közvéleményünk nemcsak elvár választott vezetőitől, hanem megköveteli: azt akarjuk, hogy magyar Magyarország maradjunk! A gyakorlatban azonban ez a minden más megfontolással szemben parancsolóan előnyben részesítendő irányelv eddig elvétve, s ellentmondásosan érvényesült, s csak remélhetjük, hogy a tettek sem váratnak magukra. Annál inkább, mivel mind a saját vészessé vált helyzetünk, mind a nemzetközi helyzet jelen fejleményei a magyarság védelmében e követelmény megvalósítását ellentmondást nem tűrően követelik.

A miniszterelnök, más oldalról megközelítve ugyanezt a kérdéskört, 2014-ben Tusnádfürdőn is megfogalmazta: „megpróbáljuk megtalálni a Nyugat-Európában elfogadott dogmáktól és ideológiáktól elszakadva, tőlük magunkat függetlenül azt a közösség szervezési formát, azt az új magyar államot, amely képes arra, hogy a mi közösségünket évtizedes távlatban versenyképessé tegye a nagy világversenyfutásban.” Ennek szükségességét aláhúzza, hogy a tényekkel szemben a rendszerváltás óta halljuk: demokráciában, s jogállamban élünk, ezért sokan hiszik, hogy egyenlőek, s minden alapjoggal élhetnek, gyülekezhetnek, s van valósá-

gos vélemény- és szólásszabadság. Tényleg mindenki mondhat, amit akar. Szabadon távozhatunk az országból is, mi több, az emlegetett külső és belső erők ezt már el is várják tőlünk, de építő javaslatainkra senki oda nem figyel, ha pedig kényesnek tartott témát érintünk, szélsőségesnek, vagy antiszemitának bélyegeznek bennünket. Ez utóbbi az egyetlen izmus, amiért – akár bizonyítva van, akár nem – még bíróság elé is állítanak, miközben dühöng az antimagyarizmus, de ezzel senki nem törődik. Fájó, hogy azok sem, akiket ennek megfélemezésére választottunk meg. Az igazság elhallgathatóvá, viszonylagossá, megvásárolhatóvá, sőt büntethetővé vált. Külföldi és nemzetidegen erők a „politikai korrektség” kényszerpályájára szorítanak bennünket. A gyávaság civilizátlanságát építik körénk, miközben a biztonság látszatát keltik. Az állampolgárnak szinte csak elvi joga van, de nincs lehetősége rá, hogy beleszóljon a saját sorsába, nem is beszélve az ország sorsáról. A hatalomra kerültek azt tesznek, amit akarnak, még az égbekiáltó nemzetellenes bűnökért sincs elszámoltatás. Tiborc csüggedt panasza a papírra vetése óta vádlón él: "Szép földről/ vadászni berkeket csinálnak, ahová nekünk belépni sem szabad;/s ha egy beteg feleség, vagy egy szegény/himlős gyerek megkívánván, lesujtunk/egy rossz galambfiat, tüstént kikötnek;/és aki száz meg százezert rabol,/bírája lészen annak, akit a/szükség garast rabolni kényszerített." Van-e nagyobb képmutatás, mint ilyen helyzetben demokráciáról és jogállamról szónokolni, s elítélni az előző rendszert, amelyben, ha korlátozottan is, de mindkettő érezhetőbb volt az állampolgárok számára?

Fontos azonban látni, hogy a rendszerváltás utáni kormányok közül mindez a legkevésbé a jelenlegi kormányra vonatkozik. De vonatkozik. A Fidesz-KDNP-kormány követ el hibákat, egyes kérdéseket nem elfogulatlanul kezel. Maga a kormány sem állítja az ellenkezőjét. Az előző MSZP-SZDSZ koalíció viszont önmaga elismerte, hogy hazudott. Már csak azért is megtehetette, mert ez volt a kisebb hibája, hiszen átértük, s láttuk, hogy jóvátehetetlen ország- és népellenes bűnök sorozatát követte el. Mi több, az álbaloldali, neoliberális, nemzetellenes és nemzetidegen erők mindvégig akadályozták, s ha más pártalakzatok formájában, de ma is akadályozzák még azt is, hogy a jelenlegi kormány, amennyire az adott szövetségi és társadalmi keretek között lehetséges, kijavítsa az általuk elkövetett hibákat, s enyhítse bűneik következményeit. Sokatmondó tény, hogy a hírközlő eszközök a miniszterelnök szokásos pénteki interjóját egyáltalán nem népszerűsítik, de az LMP-től a Helsinki Bizottságon át az MLP-ig terjedő álbaloldali és neoliberális pártok sokasodó üdvöskéinek zavarkeltő, idegesítő, közhangulatot rongáló, nemegyszer magyarellenes megnyilatkozásait minden tv-csatorna naponta többször is közvetíti. Terjesztik „Az én hazám egy afgán család a Nyugatinál” című tévelygő, hangulatkeltő írást. Feltűnő jelenség, hogy az elfogult és előtérbe tolt amazonkák mindenbe belekotnyeleskednek, el akarják hitetni, hogy a kormánynak egyetlen helyes intézkedése nincs, úgy tesznek, mintha mindenhez értenének, mindent helytelenítenek, mindenkit feljelentenek, s nyugtalanító légkört teremtenek. De ugyanezt a szellemet tükrözi minden álbaloldali és neoliberális alakzat, s ebben nem hazudnak: nem arra törekednek, hogy segítsenek a nagyrészt még elődjeik által okozott problémák megoldásában,

hogy javuljon az ország helyzete, hanem hogy rosszabbodjon, azaz nemzetellenes álláspontra helyezkednek. S teszik ezt éveken, évtizedeken át. A szemünk előtt. Következmények nélkül. Már elérték volna, hogy a magyar civil társadalom nem képes szembeállni velük? Nem lennének hazafias beállítottságú értelmiségiek, akik legalább kimondanák a szabódezsői „öklös NEM”-et, s megfogalmaznák a „teremtő IGEN”-t?

Hol van, például, az ellenzék és külföld által olyan félelmetesnek beállított Nemzeti Média és Hírközlési Hatóság? Sehol! Méltatlan állampolgáraink mégis a sajtószabadság hiányáról kiáltoznak, és panaszkodnak külföldnek, holott ez már nem is szabadság, hanem a nemzetellenes erőknél biztosított szabadosság. A szellemi terror sok más vonatkozásban is fullasztó. A szerkesztők, szerzők, lektorok legfőbb gondja nem az igazság pajzsra emelése, hanem hogy a megjelenő írásokat ne lehessen antiszemitának nevezni. Erre már a címválasztásnál is vigyázni kell, a problematikus részeket át kell írni, a megfogalmazásoknak „politikailag korrekteknek” kell lenniük. A hírközlő eszközök többségében dolgozóknak nemcsak az ismert kiegyensúlyozatlan összetétele, hanem célzatos és céltudatos magyarellenos politikája is szembeötlő. E nyomás alatt sokan nem azt írják le, amit gondolnak, a bátrabbak azt írják, amit gondolnak, de nem írnak le mindent. Szerencsére vannak, és mintha sokasodnának, akik azt írják, amit gondolnak és mindent le is írnak. Ezért ők a nemzetidegen rasszisták által kinevezett antiszemiták, akkor is, ha semmi antiszemitizmus nincs az írásaikban; elég, ha a magyar, vagy a nemzeti szó előfordul a műveikben. A „politikailag korrektek” szemében ennél nagyobb antiszemitizmus nem is létezhet. Még a zsidóellenességet (ami messze nem azonos az antiszemitizmussal) is inkább elnézik, mint a magyar érdekvédelmet. Az ő sajátos rasszista és „honfoglalási” szempontjukból igazuk is van. Gátlástalanul védelmezik a hazugságaikat. Mikor fogjuk mi magyarok ilyen tudatosan és törhetetlenül védelmezni az igazunkat? A fajtánk gerincét nem törték meg, nem is fogják, de a szellemi-erkölcsi tartásunk nagy veszélyben van. Ugyanis mindez már a rasszista zsidó politikusok és kiszolgálóik eszmei győzelme a magyarjaink felett, akik már nem arra gondolnak, hogy az igazat és a valót írják, hanem a politikailag korrekten. Ezért aztán egy kézen megszámálható azon szerkesztőségek száma, ahol nem ilyen szellem uralkodik. Tisztelet nekik, mert szolgálatot tesznek a nemzetnek, s bennünket is megmentenek attól, hogy az íróasztalfióknak írjunk.

Mindennek következtében az olvasó kerül a legkiszolgáltatottabb helyzetbe, mivel naponta hallja, olvassa, hogy még nem nézett szembe a múltjával, nem érzi át a holokausztot, sőt ha nem az előregyártott dogmát mondja róla, az idegen testként bennünket zaklató Tett és a Védelem rasszista zsidó szervezet feljelenti, és a „magyar” bíróságok el is ítélik. Így aztán, ha nagyritkán a kezébe kerül egy neki tetsző világos, érthető és bátor írás, az első pillanatban még esetleg el is szörnyülködik annak az „antiszemitizmusán”, s azon is elgondolkodik, hogy akkor a rendszerváltást az igazság, vagy a hazugság kategóriájába sorolja.

Hangos bevándorlás és csendes betelepülés

Látszólag különálló, ámde következményeikben összefüggő folyamatok, lévén, hogy mindkettő a magyar Magyarország ellen irányul. A háttérhatalmi összejátszást sem lehet kizárni; azért hangos az egyik, hogy csendben folyhasson a másik. A hangos ázsiai-afrikai bevándorlást a sajtótól a parlamentig töviről hegyire kitárgyalják; a hosszú ideje folyó csendes zsidó, kínai, iraki és más betelepülésről szó sem esik egyetlen fórumon sem. Jámboran segédkezünk mindegyiknek. A pillanatnyi, de még csak átmeneti „eredmény”, hogy a régebben betelepültek és a most betolakodók máris uralják a közéletünket. Naponta éreztetik, hogy a magyar Magyarország meg fog szűnni. Mi pedig szinte semmi mást nem teszünk, mint szorgalmasan közöljük önmagunkkal e hírt megerősítő eseményeket és háttér-információkat. Augusztus folyamán az alábbi hírekkel leptük meg önmagunkat.

Már százhatvanezer menekült érkezett az országba. Mára bebizonyosodott, az újkori népvándorlás kiprovokálásában a globális fináncióke érdekeit szolgáló USA és Izrael a bűnös. Ezért politikailag találóbb népvándorlatatról írni, ahogy ezt az újjászerveződött MIÉP elnöke, Fenyvessy Zoltán teszi, hiszen tényleg ez fedti pontosan a valóságot. A bevándorlókat pedig tekinthetjük betolakodóknak, mert hol a hazaszeretők, miért nem a hazájuk problémáinak megoldására törekednek, miért nem a volt gyarmattartóktól és a mai agresszoroktól követelnek „jobb életet”? Miért veszik szó nélkül tudomásul, hogy az USA, Izrael, Ausztrália, vagy a gazdag arab „testvér országok” nem fogadnak menekültet? Illegálisan, szervezettséget tanúsítva, láthatólag utasításokat követve járnak el, rendelkeznek pénzzel, mobiltelefonnal, még a határzár átvágására alkalmas eszközökkel is, csak árulkodó módon a szabályos belépéshez legszükségesebb útlevelel, személyigazolvánnyal nem. Ezért biztosra vehetjük, hogy a megvezetett többség mellett bőven vannak közöttük tudatosan betelepülő terroristák, de ragályos betegség hordozói is. Más hitű, erkölcsű, észjárású és kultúrájú fanatikus emberekről van szó, akik egyénileg és szervezetenként általában nem barátságos szándékokat hangoztatnak velünk szemben már most sem. Mégis készsággel fogadjuk őket, sőt a rendőrök átsegítik őket a kerítésen, s buszokkal szállítják az ország belsejébe. A kormány gondolkodik határvadász egységek létrehozásán és a honvédség bevetésén, de a késlekedés e kiélezett helyzetben csak időhúzás. (A gerjesztett és végelláthatatlan fenyegetéssel szemben egyszerűen nincs más megoldás, mint a magyar és a schengeni határ védelmében el kell rendelni a betolakodók visszafordítását. Nekünk is, az EU-nak is). Pillanatokon belül megjelentek az embercsempész bandák. A kormány kiterjeszti a bevándorlás elleni plakátkampányt a külföldi országokra is. (Az ellenzék nevet rajta, de rendkívüli helyzetben rendkívüli intézkedések **is** kellenek). A hírközlő eszközök sportközvetítésszerűen közlik, melyik napon dönt rekordot a betolakodók száma. Valamennyien biztonságban vannak, s elszállásolásban, ellátásban, orvosi vizsgálatban és kezelésben részesülnek. Már a letelepedésükkel kapcsolatos új jogszabályok kidolgozása

is elkezdődött. A Nyugatra okmányok nélkül távozni akaró betolakodókat a rendőrség leszállítja a vonatról és itt marasztalja. (Nem érthető, hogy ha EU-tagállamban partot érve, ahol EU-regisztrációs központok működnek, onnan hozzánk mégis úti okmány nélkül érkeznek, miért nem küldhetjük őket tovább ugyanígy, mikor nálunk nincs EU-regisztrációs központ. A magyar hatóságok milyen jogon állítanak ki részükre bemondás alapján okmányokat? Mi legalizáljuk mások illegális eljárását, és segítjük elő a terroristák beilleszkedését?)

Megkezdődtek az előkészületek a betolakodók gyermekeinek beiskolázására. Nyomasztó a munkanélküliség, a kormány mégis félszázezernyi betolakodónak adna munkavállalási engedélyt. A hírekben ismétlődően közlik, sőt legmagasabb szinten is megerősítették, télen is biztosítunk elszállásolást és ellátást részükre. Budapest kijelölt helyein közbiztonsági, egészségügyi veszélyekkel járó tranzit-állomást létesítettek számukra. Folyik újabb logisztikailag-informatikailag felszerelt és téliesített sáttortáborok létrehozása az országban. A társadalombiztosítási törvény módosításával a menekült mellett bevezetik részükre az oltalmazott státuszt, s belöldi jogállásúnak minősülnek. (Tehát nem „ideiglenesen hazánkban állomásozóknak” tekintjük őket, hanem elősegítjük a maradásukat. Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter egy külföldi interjúban közölte is, a jövőben ugyanígy járunk el, de "otthon erről nem beszélünk hangosan", mert az "veszélyezteteti a fogadókésztséget". Rétvári Bence, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára pedig az Országgyűlésben azt a most különösen rosszul hangzó megjegyzést tette, hogy a kormány számára mindegy a származás, ha az illető dolgozik és gyermeket vállal, akkor a legnagyobb támogatásokat veheti igénybe. Velük szemben a Jobbik képviselője visszafogottan, de egyértelműen és helyesen a történelmileg és politikailag leglényegesebb kérdésre helyezte a hangsúlyt: nem mindegy, hogy a magyarok lakják-e be a Kárpát-medencét vagy más nemzeti ségek!)

A betolakodók egyre követelődzőbbben, erőszakosabban lépnek fel. A Magyar Iszlám Közösség imámja vallási tiltást hirdetett a Jobbik ellen, mert szerinte a párt bevándorlás-politikája szítja az iszlámellenességet, és egyre többször ér inzultus muszlimokat. A tiltást követők nem szavazhatnak a Jobbikra, nem támogathatják a pártot. Azaz máris beavatkoznak belpolitikánkba, ami a jövőben még inkább várható. Biztosra vehető, hogy a betolakodók „valahol Európában” ki fognak provokálni valamilyen tragédiát, minek kapcsán a gerjesztők és a velük szövetséges EU világméretű felháborodást szervez. Félő, hogy Magyarország lesz a színhely. Mégis kormányrendelet készül annak megakadályozására, hogy az önkormányzatok saját jogszabályalkotás útján ne gördíthessenek akadályt az ideiglenesnek nevezett menekült-táborok, illetve a biztonsági határzár felállítására. A tervezet "nemzetbiztonsági célú építménynek" minősíti a befogadó-állomásokat. (A nemzetbiztonság ilyen értelmezése igazán mély és emlékeztető benyomást kelt).

A fennkölt eszmecserebe beszállt az óbudaiakat évente egy héten át szekírozó Sziget fesztivál is. Az amerikai nagykövetség (aki elődjeihez hasonlóan, de az izraeli nagykövettel reménytelenül versenyezve, olyan

helyekre tolokodik, ahol diplomatáknak semmi keresnivalója) azzal ámította a félig józan fesztiválózat, hogy a bevándorláshoz kapcsolódó emberkereskedelem a modernkori rabszolgaság szörnyű formája, amit az Egyesült Államok gyökerestől fel akar számolni. Elfelejtette hozzátenni, hogy az egész az USA és Izrael zúdította Európára. Pedig fontos lett volna, mert így a fesztivál résztvevői a mai napig nem tudják. Tovább fokozta ideológiai zavarukat, hogy a Pussy Riot orosz punk zenekar zene helyett ugyancsak előadást tartott arról, hogy „Magyarország putyinizálódik”. A józanabbak még csak kérdezték, mi lehet az a putyin, a többség oda sem figyelt.

Az álbaloldali és neoliberális ellenzéki pártok és csoportcsoportok megállás nélkül támadják a kormányt, még ennél is sokkal nagyobb figyelmet követelnek a betolakodók részére, s hihetetlen, de gyűlöletkampánnyal vádolják a kormányt. A bajt tudatosan növelve, Röszkénél átvágta a határzárát a DK-s Kakuk György és egy szerb újságíró. Maga Gyurcsány Ferenc is izgágáskodott a határnál. Ám a gerjesztett népvándorlás okairól és okozóiról ők is, pártjaik is a hasonszórú pártok és csoportok mélyen hallgatnak, amit nyugodtan tekinthetünk az amerikai-izraeli mozgatókkal összejátszás, összeesküvés jelének. A nem magyar érzelmű irányítás alatt működő hírközlő eszközök korlát nélkül fórumot biztosítanak részükre. Együttesen nyílt nemzetellenes kampányt folytatnak, de a kormányzati szervek részéről legfeljebb egy-két lagymatag ellenvetés hangzik el.

A magyarellenes kirohanásairól ismert Esterházy Péter író, többszöri nekifutásra sem értelmezhető *„Hízelegni az áldozatreflexnek”* címmel interjú adott egy liberális német hetilapnak, s kijelentette, hogy Orbán nem államférfi. Kifejteni elfelejtette; talán úgy vélte, neki csak elhiszik, hiszen már Kossuth-díjat is sikerült kapnia.

Évekkel ezelőtt, helyes szociális szempontokra hivatkozva megszüntettek bizonyos szerencsejátékokat, ami sok vállalkozó bukásához vezetett. Aztán az USA-ból idepottyant Andy Vajna, s neki viszont engedélyezték újraindításukat, sőt sajtóhírek szerint felmentették az áfa fizetése alól, offshore cégei sem zavarták a kormányzatot, de még rábízták a magyar filmipart is. Így villámgyorsan dúsgazdag vezető oligarchává avansált. Irányítása alatt a Nemzeti Filmalap az elmúlt években minden holokausztról szóló film készítését támogatta, ám elutasította a magyar tematikájúakat, mint Mátyás király, a Fekete Sereg, Tisza István, vagy Toldi. Mivel mindez jogos felháborodást keltett, kénytelenek voltak vizsgálatot indítani. Lázár János erről közölte, hogy az Alkotmányvédelmi Hivatal vizsgálata szerint Andy Vajna vonatkozásában nem merült fel nemzetbiztonsági kockázat, de elismerte, hogy kaszinói nincsenek bekötve a NAV-hoz. (A sarki fűszerest viszont ezért kegyetlenül megbírságot adják! Gömöri Zsoltnak, a paraolimpiai szervezet elnökének nyújtott hárommillió vissza nem térítendő támogatást, Zalutnay Sarolta énekesnő pénzügyi félrelépéseit sem lehet korrekt dolognak tekinteni, de eltörpülnek nemzeti vagyonunk Gyurcsány, Bajnai, Kulcsár, Vajna, Princz, a bróker-botrányok ismert és ma még névtelen „hősei” és sok más dúsgazdaggá vált nyereszkeskedő általi ki-sajátítása és a Horn-féle kiárusítók mellett. Ám ők mégsem jutottak Gö-

möri és Zalatnay sorsára. Közvéleményünk mintha végre kezdené felismerni, hogy hazánkban létrejött az érinthetetlenek kasztja).

Magyarország huszonötmillió forinttal támogatja a kommunizmus áldozatainak emlékére Ottawában felállítandó emlékmű megépítését, közölte az Emberi Erőforrások Minisztériuma. (Szorult helyzetünkben külföldi emlékművet támogatunk?)

A rossz hírekkel szemben akad jó is. Ismét a Jobbik részéről. A párt felelős történelmi figyelmeztetése szerint a bevándorlás EU-s és hazai kezelése Magyarország sorsát évszázadokra is megnehezítheti, súlyos sorstragédiává válhat. „A Jobbik nem befogadó, hanem visszafordító állomásokot szeretne létesíteni, a bevándorlástól zéró toleranciával szeretnék megvédeni Magyarországot, akár Brüsszellel szemben is” – fogalmazta meg a helyes álláspontot Vona Gábor. Bár e figyelmeztetés a kormány részéről süket fülekre talált, azt el kell ismerni, hogy a miniszterelnök – talán egyedüli európai politikusként – kezdettől fogva riadót fújt, de elsősorban az EU, valamint a hazai álbaloldali ellenzék lefogta a kezét, aminek ezzel együtt is megmagyarázhatatlan késlekedés az eredménye.

Már a rendszerváltás előtt sok tudós jelezte, súlyos helyzet elé nézünk, mert „a demokrácia exportja” hamarosan háborúhoz vezet, ehhez jönnek az ember okozta katasztrófák, a természeti klímaváltozás, a vízhiány. Felvázolták a lehetséges forgatókönyveket, volt tehát idő felkészülni. Csurka István 1998-ban jelezte: "A végső cél a magyarság kipusztítása. Nem fegyverrel, nem mérges gázzal, hanem pénzügyi politikával, életlehetőségeink elvonásával, mert kell a hely másoknak. Ez a kor, amelyben élünk különösen az, ami ránk következik a jövő században a Népvándorlás kora. A színes bőrű, mérhetetlen szegénységben élő, de viharosan szaporodó népek keletről nyugatra, délről északra vándorolnak. ... A nemzetközi nagytőke és a bankok elősegítik ezt a népvándorlást, mert ez az érdekük. Az USA a NATO-n keresztül már beérkezett Európa közepébe, és most a saját igényeinek megfelelően néplerakatot akarnak csinálni Európa és az európai Oroszország között. Erre pillanatnyilag sajnos Magyarország a legalkalmasabb, mert kasztja - kormányai régen elárulták." A mostani főpróba, vagy utolsó figyelmeztetés, valóban ezt és a nyilvánvaló felkészületlenségünket bizonyította.

A legtöbb betolakodó azokból az országokból érkezik, ahova az USA és Izrael, Franciaország, Anglia és néhány más ország támogatásával „exportálta a demokráciát”, vagy „az arab tavaszt”. Lebombázták az ősi országokat, szétverték e népek történelmi rendjét, beharcot, nyomort, nélkülözést hagytak hátra, földönfutóvá tették népét, megszerezték ezen országok kincseit, lerombolták a világtörténelmileg is jelentős emlékhelyeket, megsemmisítették kulturális kincseiket. (Izrael számára tűrhetetlen, hogy a Szentföldön létezik a sokezer éves fejlett Szíria, s az Újszövetségre hangsúlyt tevő maronita vallás. Feltűnő, hogy a nyugati országok némelyike kifejezetten csalogatja a menekülteket, sőt a kvalifikáltabb munkakerőt képviselő szírekért már versenyeznek is. Ezzel gyengítik az Izraellel szembenálló Szíriát, s lehet, hogy éppen ez a számukra legfontosabb szempont). Most pedig Európára uszítják őket, hiszen látható, hogy gerszgett menekült-áradattal állunk szemben. Laurent Fabius francia kül-

ügyminiszter, elfeledkezve a francia gyarmatosításról, mégis a magyar álláspontot nevezi "botrányosnak". Sajnos nem az egyedüli a „szövetségeseink” közül. A képmutatás netovábbja, hogy a NATO, élén Franciaországgal, minden ENSZ-felhatalmazás, sőt indok nélkül szétbombázta a vírágkorát élő, s a bevándorlástól Európát védelmező Líbiát, ám most egy ujjal sem nyúl az embercsempészek hajóihoz, még az EU bátortalan felkérésére sem, mivel – „érvelnek” a szóvivői – ahhoz az ENSZ BT határozata kell. (Irak, Afganisztán, Líbia lerohanásához, vagy Szerbia bombázásához miért nem kellett?) A kereszténységet elhagyó, s ezzel erkölcsi tartását elvesztő EU nemcsak képtelen a tagállamok megvédésére, hanem gyaníthatóan a katasztrófa felé csatornázza az eseményeket. A sokat hangoztatott toleranciát egyirányú utcává tette: a törpe kisebbségeket alkotó nemzetidegen, vagy természetellenes másságokhoz igazodik. Juncker EB-elnök az első éves beszámolójában kifejezetten csalogatta a betolakodókat, arra hivatkozva, hogy Európának kell a munkaerő, miközben az európai országokat a munkanélküliség sújtja! (Nem volt véletlen, hogy Cameron brit miniszterelnök és Orbán Viktor nyíltan ellenezte a megválasztását!) Hihetetlen, de a német szocialista Schulz, az Európai Parlament elnöke is fordítva látja a dolgokat: „A menekültek azért Európába jönnek, mert az európai értékeket osztják” – hazudja. A tagállamok többsége szenved a következményeket, de egyik sem mer rámutatni az okokra és a felelősökre. Ijesztő, hogy kik irányítják az EU külpolitikáját. Federica Mogherini, az EU külügyi és biztonságpolitikai főképviselője, az Európai Bizottság alelnöke rezzenéstelen arccal közölte, későn vették észre, hogy a bevándorlók nemcsak Európába akarnak jönni, hanem le is akarnak telepedni. Elképzelni is borzasztó, mekkora lett volna e szőke európai amazonka késése a helyzet megértésben, ha a bevándorlók ezt nem hangsúlyozták volna kezdettől fogva, és az európai újságok naponta nem taglalták volna részletesen. A bűnösöket védve, azt is hangsúlyozta, nem a felelősök keresése a cél (!?), hanem, a megoldás. Azaz, menti a bűnösöket, de megoldást sem ő, sem más nem javasolt! A menekülők biztonssággal rábízhatják magukat a beszervezett embercsempészekre is, hiszen, ha azok a sorsukra is hagyják őket, az EU-tag Olaszország és Görögország haditengerészete a hajók visszafordítása, s a menekültek Líbiába visszaszállítása helyett készséggel segít nekik a partraszállásában, majd felénk irányításában. A betolakodók tehát nem Magyarországon, hanem EU-tagállamban szállnak partra! Onnan irányítják őket hozzánk! Ezek az országok tudatosan nem védik a határaikat, sem a schengeni határt, hanem alattomos módon (netán Brüsszellel egyeztetve) hozzánk csatornázzák az áradatot, s még mutogatnak is ránk a kerítés miatt, mások meg, Németországtól Szlovákiáig hozzánk toloncolják vissza a betolakodókat. A betolakodók ellenzik a regisztrációt, mert ekkor ujjlenyomatot, vesznek tőlük, bementett adataikat feltöltik a nemzetközi adatbázisba, azonosíthatóvá válnak. Pedig ha tényleg csak „jobb életet” akarnak (azaz, beülni a mások által fél életen át összegürcölt készbe), ennyi „áldozatot” igazán hozhatnak.

A mi politikusaink is adósak annak leszögezésével, hogy a tragikus helyzet előidézésében a legfőbb bűnös a háttérben megbúvó USA és Izra-

el, őket követi az EU, s hogy magyar részről is melléfogások sorozatával járultak hozzá. Alapvető hiba volt, hogy a Gyurcsány-kormány, a hadsereg és a rendőrség legyengítése után 2008-ban megszüntette a határőrséget is. Honvédjeink évek óta idegen országokban szolgálnak még idegebb érdekeket. A kormány pedig betiltotta a mostanra nagyon szükségessé vált Magyar Gárdát. Védtelenné tették bennünket, s a határ sem tölti be a funkcióját. A sorozatos áruló intézkedések miatt a rendőrség, a honvédség, a polgári szolgálatosok összlétszáma messze elmarad a kétszázézeret ostromoló betolakodókéétól. Mindez nem hiba, hanem árulás, ám a bűnösök csak nevetnek a markukba és falaznak, sőt akadályozzák a kormánynak még azon elégtelen, szükségtelenül előre bejelentett, majd napokig lebegtetett intézkedéseit is, amelyekkel védeni akarja az országot. A határzárát ellenzők azt is nagyon jól tudják, a probléma elérte a kezelhetetlenség küszöbét, mert a kiszolgáltatottság és tehetetlenség nyomán a mára kialakult zavaros helyzetben rövid idő alatt az látja el fegyverrel a betolakodókat, aki csak akarja! Itt is az EU „mutat példát”: izraeli kezdeményezésre (bár Izrael nem tagja az EU-nak, mégis sok tagállamot messze meghaladó kedvezményeket kap) az EU-ban már tárgyalnak róla, hogy fegyverviselési jogot adnak az európai zsidóknak. Ez lehet az egyik kiskapu. Amerikai fegyverek hazánkba érkezéséről is állandón vannak dokumentált hírek.

A kerítés önmagában nyilván nem old meg mindent, mégis nagy hiba volt, hogy a bevándorlás kezdetekor nem építettünk fel azonnal. Az előzetes bejelentéssel csak azt értük el, hogy szövetségeseink és az ellenzék élesen bíráljon bennünket olyanért, amit akkor még meg sem tettünk. A nemzeti konzultáció mindenképpen helyes volt, de későn jött, idővesztést okozott, s a kormány az általa nyújtott erkölcsi-politikai támogatást nem használta fel kellő határozottsággal. Mozgósítani kellett volna a rendőrséget, honvédséget és a határról vissza kellett volna fordítani mindazokat, akik okmányok nélkül érkeztek és nem tudták bizonyítani, hogy politikai menekültek. Mind a saját határunk, mind a schengeni határ védelme ezt követelte volna meg. Nem érthető, miért nem ezt tettük sem mi, sem az EU, és még ma, a nyilvánvaló veszély ellenére sem tesszük, hanem gyakorlatilag elébe megyünk azok elvárásainak, akik gerjesztették az újkori népvándoroltatást. Az EU bizonytalanságaira és a fenti körülményre hivatkozva, minden jogunk megvan visszafordítani a betolakodókat abba az EU-tagállamba, ahol partot értek. Rendhagyó helyzetben rendkívüli módon kell eljárni, ezt követeljük meg a kormánytól, de ebben támogassuk is.

Az ellenzék „politikailag korrekt” széplelkei számára „nem vonzó”, „elhízázott ötlet”, „álmegoldás” a határzár. Az immár kritikussá vált saját helyzetük ellenére ezt ismételtetik a nyugat-európai és az EU-vezetők is. Az álbaldal és a neoliberalizmus ugyanis teljes joggal a saját téveszméik támogatóit látja a betolakodókban, ahogy a már régebben betelepültekben is: tudják, hogy ők soha nem lesznek a nemzetállam hívei. Ezért nem is törekednek rá, hogy más megoldással álljanak elő, holott a schengeni határ védelme – amit Magyarország, ha érthetetlenül késve és késlekedve is, de most már részlegesen megvalósít – nekik is szerződéses köteleesség-

gük. Másrészt egy szavuk sem volt a mexikói határon felhúzott három-ezer-kilométeres amerikai kerítésről, pláne nem Izrael hétszáz-kilométeres, Ciszjordániát elszigetelő beton faláról, amelyeknél tűzparancs van érvényben. Nem vették észre azt sem, hogy Spanyolország, Bulgária, Görögország is épített már határmenti kerítést, s más államok is nemegyszer szigorított határellenőrzést vezettek be, vagy lezárták a határokat. Európában sem kell hát messzi menni kerítésért (A szó másik értelmében sem). Az EU pénzbeli támogatást nyújt a tagállamoknak a helyzet kezelésére, de mi, akik a legnagyobb ostromnak vagyunk kitéve, kisebb összeget kaptunk mint Bulgária, Románia, Lengyelország, Málta, vagy Ciprus, nem is beszélve túljutalmazott Spanyolországról. Ugyanakkor az EU ettől a rendszerváltás óta többszörösen kizsákmányolt országtól vár el újabb és újabb áldozatokat olyan okokból, amelyeket ő, s legfőbb szövetségesei tudatosan pont ő ellene szerveztek meg.

Az Eurostat minapi kimutatása szerint ma már ennyi emigráns jut Európában, egy millió lakosra számítva: Horvátország 9; Szlovákia 9; Csehország 34; Egyesült Királyság 114; Franciaország 224; Görögország 240; Ausztria 1141; Magyarország 3322. Ez a riasztó szám is elavult! Követeljük minél többen, minél nyíltabban, hogy a kormány állítsa meg az ország megszállását, a bizonyítottan politikai menekülteken kívül minden illegális betolakodót toloncoljon ki, vagy engedjen haladéktalanul Nyugatra.

Az érthetetlenül ellehetetlenített Magyarok Világszövetsége is jogosan szólítja fel a kormányt és az Országgyűlést, hogy állítsák vissza az Alaptörvénynek a menekültek és a betolakodók szavazati jogára vonatkozó eredeti, a végszavazás előtti állapotát. Mint ismeretes, az Alaptörvény végszavazása előtt Lázár János és Rogán Antal nyújtott be módosító indítványt, amely szavazati jogot ad a menekülteknek és betolakodóknak. (A kormány által aláírt dublini egyezmény értelmében a betolakodók állampolgárrá válhatnak. Görögország nem írta alá, s lehet, hogy most ezért akarják tönkretenni). Magyarország már így is alig-alig a miénk, s az elősegített népvándoroltatás, s Budapest menekülttáborrá változtatása sok és nagy kérdőjelet támaszt a jelenlegi politikával szemben, anélkül, hogy a hazafiatlan álbaloldali és neoliberais vádaskodásoknak bármiben is hitelt adnánk.

Mindezek miatt, s mert nincs előttünk jó példa, csak támogatni lehet és kell a kormánynak az ország és a nemzet érdekében, ha nagy és megmagyarázhatatlan késéssel is, de megtett égetően szükséges lépéseit, a szeptember közepén érvénybe lépő helyes lépéseit beleértve. Mindeközben, a betolakodókkal kapcsolatos eddig tanulságokat levonva, a csendben folyó zsidó, kínai, iraki és más betelepüléssel kapcsolatban is fogantatania kell végre a rég és nem kevésbé égetően szükséges intézkedéseket, akkor is – sőt emiatt különösképpen – ha az ezzel kapcsolatos háttéralkut nem ő, hanem valamelyik elődje kötötte, amiről évek óta nyugtalanító információk keringenek, és senki nem cáfolja őket.

E parancsolóan szükségessé vált eljárást a legújabb fejlemények is látványosan alátámasztják. Az ország magyar jellegét szinte már feledtető ezernyi zsidó emlékhely ellenére, s a jelenlegi drámai helyzetben is, ami-

kor idegen akaratból idegenek a magyarok elől szívják el a levegőt, Lázár János és a rasszista zsidó vezetők és szervezetek újabb megkérdőjelezendő megállapodásokat kötöttek: a pedagógusok államilag finanszírozott továbbképzésen tanulhatnak a "holokausztról". Másik nép egyetlen történelmi eseménye új tantárgy a magyar egyetemeken? Magyar részről ezt senki nem igényelte. Az illetékesek nem érzékelik, hogy ismét idegen akaratnak engedelmessé váljanak egy határt? Zsidó temetőket állítanak helyre, felújítják a Rumbach Sebestyén utcai, a szegedi, a miskolci és a szabadkai (Nem is Magyarországon van!) zsinagógát. Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere ismertette a "holokauszt és a zsidóság megjelenítését" a köznevelési tananyagban. Azaz meg kell jeleníteni, függetlenül attól, hogy történelmi tények alátámasztják-e vagy nem. Néhány hónappal ezelőtt már a tankönyvírókat körlevélben utasították is erre. (S mivel, mivel nem, de ezzel nem késlekednek; szemünk előtt a példák: még a *környezetvédelmi* munkafüzetben is a hanukára oktatják már a gyermekeinket!) A tárgyaláson áttekintették a magyarországi zsidó közösség biztonsági helyzetét. (Már említésre került, az EU-ban kezdeményezték, hogy a zsidók fegyverviselési engedélyt kapjanak. Az előkészítő értekezletek már több országban folynak! – Akik azonban megkülönböztetik önmagukat és tudatosan mások terhére teszik, az önmagukat zárják ki a társadalomból). Bejelentették, intézményes együttműködést alakítottak ki az érintett hatóságok, szervezetek, a Belügyminisztérium és a magyarországi zsidó közösségek vezetői között. Miféle megkülönböztetés mindez, ha a zsidók a nemzet részét képezik, amit a rendszerváltás utáni kormányok el akarnak hitetni velünk? Intézményes együttműködés a nemzeten belül? Ezt még a rasszista zsidó vezetők és szervezetek sem igazolták vissza egyszer sem, sőt – ha a magyar tárgyaló fél nem venné észre – következetesen zsidóként, azaz nemzetidegenként lépnek fel az említett tárgyalásokon is, bennünket velük együtt gojnak tekintve, ahogy az szent könyvük a Talmud előírja számukra. Nem kifogásolhatjuk, hogy betartják a vallási előírásaikat, de akkor a kormány is ebből induljon ki.

„Cserébe” a Mazsihisz, amely eddig is számtalanszor megakadályozta, hogy emlékművet állítsunk neves magyar politikusoknak, íróknak, közéleti személyiségeknek, „hálája jeléül” ezúttal a Hóman Bálintnak állítandó emlékművet vétőzta meg. Sajtóhírek szerint Latorcai Csaba helyettes államtitkár (Aki később a kormány nevében a Zsidó Kulturális Fesztivál megnyitóján a kormány üdvözlését akarta átadni, de a zsidók kulturálatlanul belefojtották a szót, mert nem az általuk elvárt dogmát mondta!) közölte, Lázár János és Balog Zoltán – tolmácsolva a kormány valamennyi tagjának az álláspontját (Ez tényleg így lenne?) – már ki is jelentette, nem tekintik Hóman Bálintot olyan példaképnek, akinek emlékművet kellene állítani. Azonnal engedelmessé váltak a sokadszorra is méltatlan állampolgárként eljáró rasszista vezetőknek. Martonfa, Sormás, vagy Kishantos tiltakozó magyarjait pedig leszólják és fenyegetik, az égetően szükséges polgári közbiztonsági kezdeményezéseket törvényellenesnek nyilvánítják. Szégyenteljes az a szerep is, amit az MTA, a hírközlő szervek, de egyes kormánysszervek évtizedek óta játszanak Petőfi földi maradványaival kapcsolatban; bármennyi zsidó emlékhelyet engedélyeznek, de magyar szen-

tély és kegyhely ellenjavallt? E folyóirat előző számában Orbán Éva átéléssel megírt, kötelező olvasmánynak tekinthető írásában megdöbbenve olvastam, hogy Magyarországon öt éve nem volt vizsgatétel Petőfi verse, vagy életműve semmilyen iskolatípusban! És még minket nevetnek ki, sőt ítélnék el bíróságon, ha nevesítjük a háttérhatalmat és az összeesküvéket!?

Észre kellene már venni, hogy a sokasodó hasonló irányzatú eljárás olyan gyúanyag, amely a fülkeforradalom után fülke-ellenforradalmat szülhet. Ma már fullasztó és ingerlő, hogy egymást érik a minden másnál nagyobb körítéssel beharagozott, erőszakolt tiszteletet és behódolást követelő hivalkodó zsidó rendezvények. Igencsak emlékezetes az is, hogy az 2013-as dunai árvíz alatt sem hallottunk róla, hogy a Mazsihisz, vagy más zsidó szervezetek ott lettek volna a gátakon. Ámde jellemző hír jelent meg róluk az árvíz elleni védekezés legkritikusabb pillanatában is: a határon túli zsidó hitközségek találkozóján bejelentették: a kormány és a Magyarországi Zsidó Örökség Közalapítvány másfél milliárd forintos alapot hoz létre a határon innen és túl a zsidó kultúrát terjesztő zsidó szervezetek részére, épületek, síremlékek felújításához, továbbá emlékhely kialakításához. Az egész ország a gáton volt, ám a zsidó vezetők és szervezetek nem az árvíz elleni küzdelemre mozgósítottak, hanem a pénzeszsákok után kapkodtak, ahogy az országunkat, nemzetünket fenyegető jelenlegi veszélyek ellen sem hadakoznak, sőt inkább elősegítik, okozzák és fokozzák azokat. A közvélemény ezekből a példákból ítél, de az illetéktelenül eljáró illetékes tudományos, jogi, hírközlő, sőt kormányzervek láthatólag nem! Ezért tegyük fel és követeljünk választ a mindezek alapján felmerülő egyáltalán nem költői kérdésre: Kitől kértek és kaptak a rendszerváltás utáni kormányok minderre felhatalmazást? Ki jogosította fel őket az érintetlen nemzetidegenek kasztjának folyamatos erősítésére és újabb idegenek letelepítésére hazánkban? Miért nem szerepeltették e kérdéseket a választási ígéreteikben egyetlen egyszer sem? Véletlen-e, hogy a Gyurcsány-kormány által betelepíteni szándékozott egymillió ázsiai egy része már betelepült, ha nem is ázsainak vallja magát, a többi pedig most özönlik? Kötvényvásárlás útján is betelepült már több ezer ismeretlen beállítottaságú gazdag ember. A rendszerváltás után semmi jelét nem láttuk annak, hogy a kormányaink észlelnék az idegen betelepülés jelentette fenyegetést. Pedig nem feltételezhető, hogy nem veszik észre, hiszen önmaguk intézik! Legfőbb ideje színvallásra és magyarázatra kényszerítünk őket. Akkor is, ha a jelenlegi kormány messze nem eleget, de többet tesz a magyar érdekek védelmére, mint a rendszerváltás utáni összes többi együttvéve. A tisztázás nem tűr halasztást, mert bár a most folyó bevándorlási hullámnak feltételezhetően nem Magyarország a fő célpontja, de a honfoglalási szándékú, s a közéletünket immár fojtogató zsidó betelepülésnek igen, s ezt bűn takargatni a magyar társadalom előtt, beleértve a méltó állampolgárként viselkedő zsidókat. Nyíltan, egyértelműen és a leghatározottabban emlékeztessük az illetékeseket, hogy nem a betelepültek és a betolakodók ajnározására, hanem a magyar nép és ország védelmére kaptak felhatalmazást. Az igazságra figyelmeztetésük és a ha-

zugságuk visszautasítása minden magyar állampolgárnak alkotmányos joga, vészhelyzetben pedig kifejezetten kötelessége.

Gyenge a magyar sperma

Hangzott el a vészjelzés, ezért Dániából kell importálunk. Aztán majd, a változatosság kedvéért továbblépünk, mondjuk Jordániába. S ha már ott vagyunk a szomszédságban, miért ne próbálkoznánk izraeli spermával? (Hiszen úgy hírlík, mindenből az izraeli a legjobb a világon). De még az is lehet, sehova nem kell menni, hiszen itt a sok ázsiai és afrikai betolakodó, akik félreérthetetlenül jelezték, örömet sietnek a magyar férfiak segítségére. Tartok tőle, nem sok a túlzás a fenti sorokban, hiszen, lám-lám, itt sem merül fel sem az ok kiderítése, sem a legkézenfekvőbb megoldás. Ugyanis ha tényleg gyenge volna a magyar sperma (Azért merül fel kétely, mert mostanában egyeseknek minden gyenge, ami magyar), a legelső teendő akkor sem az import lenne, hanem az okozó állapot megállapítása és a haladéktalan gyógyítás.

Mindemellett az objektív tájékoztatás annak a közlését követelné meg, hogy nemcsak a magyar sperma, hanem általában a férfi sperma gyengül világszerte. Nem véletlenül, hiszen ez az emberiséget sokalló háttérhatalom érdeke. A kiváltó okokat is ő szállítja, amire a kapcsolódó irodalom rá is mutat. Köztük van a Soros Alapítvány által kezdetben a latin-amerikai indiánok között ingyen terjesztett spermasemlegesítő génmódosított kukorica. Mellette az egyéb génmódosított termékek, a túladagolt kálics, az állandósult városi szmog, a nikotin és az alkohol, a kevés C és E vitamin, és a túl sok MacDonald, a coca-cola, a vízben, talajban, levegőben, az ételekben, a kozmetikai szerekben található vegyi anyagok, a mindenfelől és mindenből felénk áradó sugárzások. Továbbá, hajnaltájt ismeretlen repülőgépek szórják ránk a vegyi mérget. A hivatalos szervek nyilvánvalóan vegyi csíkot kondenzcsíknak hazudják, holott a köztük lévő különbség megállapításához elemi iskolai végzettség sem kell. Az Interneten közzétett mérési adatok szerint az elmúlt öt évben az esővíznek az alumínium, stroncium és bárium tartalma a megengedett érték sokszorosára nőtt, akár csak a talaj lúgosságának az értéke. Tudományos elemzések ennek tulajdonítják, hogy feltűnően csökkenek a madárfajok, s ami még borzasztóbb, ijesztően növekszik a figyelemzavaros, autista gyermekek száma. E tények, érdekes módon, elkerülik az álbaldali és neoliberalis pártok, de még a kérdésben sajátágosan érdekelt nagyhangú amazonkák figyelmét is. Néhány évvel ezelőtt egyedül a Jobbik képviselője kérdezett rá az Országgyűlésben, s kapott is választ az illetékes minisztertől. Ámde ha mindkettőt elolvassuk, óhatatlanul az a benyomás keletkezik, hogy a válasznak semmi köze a kérdéshez. Ismét fel kell tenni, s ki kell követelni az igaz választ.

Amennyire csak lehet, valósítsuk meg a vissza a természethez jelzést, beleértve azt is, hogy a spermát ott és úgy kell használni, amire való, amire a természet teremtette. Mostanában gőzerővel terjesztik a ter-

mészetellenes alkalmazását, amit meleg büszkeségnek neveznek. E betegség végigkíséri az emberiség történetét, de az elmúlt évtizedekben, erőteljes külföldi támogatással egyrészt kifejezetten népszerűsítik és terjesztik, másrészt politikai romboló fegyverré tették, előjogok kikényszerítésére használják. Ahol csak lehet, már az óvodásokat és a kisiskolásokat is igyekeznek úgy nevelni, ne is tudják, hogy fiúk-e, vagy lányok, tiszteljenek minden természetellenes betegséget és korcsosulást, s főleg ne fejlődjön ki bennük magyar nemzettudat. Kártevés a javából, s a kormány-szervek elnézése mellett még azokat vádolják, akik mindezt észrevételezik.

Nemrég rendezték immár a 20. Budapesti Pride Fesztivált. Ez alkalmából 25 ország budapesti nagykövetsége, a diplomáciai gyakorlattól eltérően, közös közleményben így írt: „támogatásunkról biztosítjuk a magyarországi leszbikus, meleg, biszexuális és transznemű (LMBT) közösségeket ...”

Mindenekelőtt ez kifejezett nyílt beavatkozás a belügyeinkbe, ami a budapesti diplomáciai testületben amerikai-izraeli vezérlettel, az újdonsült Külgazdasági és Külügyminisztérium szemhunyása mellett immár gyakorlattá vált. Próbálnának hasonló lépéseket tenni Washingtonban, Tel-Avivban, vagy akár Belgrádban. Moszkvában, Pekingben. Ezek a külképviseletek sohasem szálltak síkra a kisemberek jogai mellett, vagy más fontos szociális célokért, de most „büszkén” beavatkoznak a belügyeinkbe. Megnyugtató, hogy nincsenek közöttük olyan nagyhatalmak, mint Oroszország, Kína, India, vagy jelentős országok, mint Japán, Egyiptom, Mexikó, Argentína, s több szomszéd országunk.

Ami pedig a rendfenntartó és a kormánysszerveink hozzáállását illeti, arról a legrosszabb bizonyítványt állíthatjuk ki. Kitüntető minősítés lenne, ha egyszerűen csak tévesnek minősítenénk a politikát, amely sorozatosan engedi – akár egy héten át – a természetellenes, visszataszító, rendbontó és országgyalázó őrjöngést, sőt rendőri védelmet biztosít részére a jogosnál is jogosabb állampolgári felháborodással szemben. Az ilyen eljárás összhangban áll, s egy tőről fakad az itt tárgyalt ártalmas jelenségek bizonytalankodó, s ezért kártékony kezelésével.

Nos, ha mindezt következetesen végrehajtjuk és végrehajtatjuk, a magyar sperma minősége máris javulni fog, a vele szemben folyó valóságok támadások ellenére is. Már ha tényleg gyenge. De ha semmit nem szólunk és teszünk, akkor előfordulhat, hogy a vészjelzés egyszer csak nem lesz alaptalan.

*

Hosszan – mit hosszán, vég nélkül – lehetne elemezni a visszahúzó és fenyegető jelenségeket, de az eddigiekből is létfontosságú következtésekre juthatunk.

A szövetségeseinknek hitt államok, köztük trianoni hóhéraink, az elenséggé vált belső ellenzék, a nemzetidegen erők összhangban, durva és kifinomult módszerekkel, az igazat eltitkolva, fondorlatosan ontják ránk a hazugság gigászi mételyező és kábító kódét. Tehetik, mert ha nem is szótlánul, de tehetetlenül néztük és nézzük, hogy a hírközlést, az oktatást, s

részint már a politikát is uraló, magukat halmozottan előnyös helyzetbe manőverező nemzetidegenek és álmagyar kiszolgálóik, sajnos még egyes egyházi vezetők is folyamatosan ellenünk dolgoznak. Arra törekednek, hogy a magyarság, különösen az ifjúság műveletlenné, a politika iránt még érdektelenebbé váljon, szellemileg, egészségileg lesüllyedjen, s ne alakulhasson ki nemzeti érzelmű értelmiség. Módszerük, hogy az általuk így kiváltott, s immár jelentkező káros következményekre mutogatva, arra hivatkozhassanak, akárcsak a magyarellenességre mindig hajló szomszédaink, hogy ilyenek a magyarok, nem lehet velük mit kezdeni. Hosszú ideje folyó tudatos nemzetellenes kártevés, s bár sokan észreveszik, még kevesen vagyunk, akik szóvá tesszük. Pedig félő, hogy ma már szóvá tenni is kevés, a cselekvés lehetséges és emberséges, s a gyakorlatba azonnal átültetendő módozatait kell kimunkálnunk.

Mindenekelőtt látnunk és tudatosítanunk kell, hogy a hazugságunk megmarad hazugságnak akkor is, ha mindenki mellé áll; a mi igazságunk viszont igazság marad akkor is, ha senki sem áll mellé. Merthogy végül, sajnos időben a legtöbbször késve, de a történelem azokat menti fel, akik az igazság mellé állnak. Következésképp, az emberiség, s benne a magyarság sorsát féltve, mindig, különösen a mostanihoz hasonló kritikus helyzetekben, a kellemetlennek tűnő, ám egyedül üdvözítő igazságot tekintjük vízváltató ismérvnek. Következésképpen őt kell felfedeznünk, akár milyen nehéz is. És nem elkésve, nem utólag, hanem a történése pillanatában, de inkább még előre is látva, s ingadozás nélkül követve göröngyös útján. Talán ma nincs is fontosabb nemzeti feladat, mint a pillanatnyilag megélt események mögött megbúvó igazságok kiderítése, tudatosítása és eljuttatása minden magyarhoz, hogy a halaszthatatlan nemzetmentő feladatokból mindenki kivehesse a részét. Jelenlegi válságos helyzetünkre vonatkozóan ez legyen a nemzetmentő álláspontunk: amíg tízezzrel vannak magyar honfitársaink, akik nemcsak hálások lennének olyan figyelmességért, amit az idegen hatalmak által hozzánk zúdított betolakodóknak nyújtunk, hanem néhányuknak talán az életét mentené meg, addig senki nem nevezheti fajgyűlöletnek a betolakodók elutasítását. Ellenkezőleg, mi tapasztalunk félreérthetetlen fajgyűlöletet a már régebben betelepültek és a most betolakodók részéről egyaránt. S e megállapítást senki nem minősítheti demagógiának, mert a legsajnálatosabb megélt valóságunk, ami túl sokakat hagy hidegen azok közül, akik tehetnének, s tenniük is kellene ellene. Az érzelmi megfontolásokat a politikában sem szabad sutba dobni sohasem, ám e rendkívüli helyzetben a nemzetpolitikai megfontolásoknak kell uralkodniuk. Ezért feladata a nemzeti értelmiségnek a világos nemzeti eszmék terjesztése, irányelvek kidolgozása ebben és más napirenden lévő kérdésekben, s részt kell vennie a politikai megvalósításukban is. Szembe kell szállnia a globális téveszmékkel. Fellázítania kell a fellazítással szemben. Nem szabad elfordulnia és tartózkodnia a politikától, hanem meghatározó szerepre kell törekednie, hogy legalább ebben a csonka hazában a magyar érdekek érvényesüljenek, s biztosíthassuk, hogy a magyarság megtartása, és a magyarok itthon tartása legyen a mindent háttérbe szorító közös cél. Láthatjuk, a jelenlegi szövetségi és társadalmi rendszerben a pártpolitika, még ha van is ilyen szándéka, erre

nem képes. A bevezetésben említett okoknál fogva óhatatlanul elidegenül választóitól, nemzetétől. Evégett valami jobbra, nemzetpolitikára, minden hazafias erő összefogására van szükségünk, s útjának egyengetésére, ha nem is kizárólagosan, de hívatott az értelmiség. A népi-nemzeti összefogásnak a szó legszorosabb értelmében össznemzetinek kell lennie, s nem hiányozhatnak belőle azok a pártok sem, amelyek felismerik és elismerik a nemzeti érdekek elsőbbségét.

Magyar nemzeti értelmiség, válaszút előtt állsz: felelősen, a következményeket vállalva döntened kell, hogy a hazugság és a képmutatás, vagy az igazság és a nyíltság útján haladsz tovább. Legyen irányelved Márai Sándor meglátása: „Magyarország. Feldúlta a tatár, elfoglalta a török, a német, az orosz. Ideje lenne, hogy végre elfoglalják Magyarországot a magyarok.” Észre kell venned, országodat ismét mások akarják elfoglalni, trójai falovuk már a kapun belül van. Fenyegető méreteket öltött a Magyarországon már eddig is túl nagyra nőtt baj, ami veszélyt jelent a világ magyarságára, de mindazokra is, akiről itt szó esett. Ha a vészhelyzet kialakításának a felelőseit nem keresed meg, előkészíted az utat azoknak, akik téged is elveszejtenek. Hallatnod kell a szavadat, s szövetségesekre találhatsz a világban, de mindenekelőtt a saját kezébe kell venned a sorsodat. Ha nem teszed, arra ébredhetsz, hogy az amerikai indiánokhoz hasonlóan rezervátumba kerülsz a Kárpát-medencében. A nemzetteddel együtt.

- - -

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

//Megjelent a Kapu 2015/09. számában//